

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองความต้องการทางวัฒนธรรมในสังคม เนื้อหาและรายวิชาต่างๆ มีส่วนพัฒนาผู้เรียน ทฤษฎีการวางแผนหลักสูตรจึงมาจากการตอบสนองความต้องการของสังคมโดยคำนึงถึงกระบวนการเรียนรู้ธรรมชาติของผู้เรียน (บรรพต สุวรรณประเสริฐ, 2554 : 18) การจัดการศึกษาเป็นการพัฒนาคุณภาพของมนุษย์ให้มีศักยภาพ ให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่ คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์นั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ซึ่งนับเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการจัดการศึกษา จึงควรที่จะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2545: 14)

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษาพ.ศ. 2551 หมวด 1 มาตรา 6 ระบุไว้ว่าการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพต้องเป็นการจัดการศึกษาในด้านวิชาชีพที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาชีพระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี รวมทั้งเป็นการยกระดับการศึกษาวิชาชีพให้สูงขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยนำความรู้ในทางทฤษฎีอันเป็นสากลและภูมิปัญญาไทยมาพัฒนาผู้รับการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติและมีสมรรถนะจนสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพโดยอิสระได้ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2551: 2)

การจัดการด้านการอาชีวศึกษา เป็นการถ่ายทอดความรู้และทักษะเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถเกิดทักษะในการปฏิบัติงานและเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรมอันดีงามผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาออกไปแล้วสามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขช่วยพัฒนาสังคมและประเทศชาติให้มีความเจริญ เมื่อสำเร็จการศึกษาและจบหลักสูตร ต้องกล้าคิดกล้าทำ กล้าแสดงออก มีคุณสมบัติของผู้นำ (สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ, 2546) ดังนั้นจึงมีการบรรจุกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในแต่ละภาคเรียนให้เหมาะสมกับความพร้อมของแต่ละสถานศึกษา

ที่มีความแตกต่างและหลากหลายแปรเปลี่ยนไปตามสภาพความเป็นจริงของแต่ละสถานศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการด้านอาชีวศึกษา ได้จัดการศึกษาอาชีพเพื่อเตรียมบุคคลให้มีอาชีพในอนาคตโดยสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนทั้งในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้เวลาศึกษา 3 ปี และ 2 ปีตามลำดับมีเป้าหมายเพื่อเตรียมคนเพื่อให้มีความรู้และทักษะ รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นเพียงพอต่อการประกอบอาชีพเตรียมเข้าสู่โลกของอาชีพการอาชีวศึกษาเกิดขึ้น โดยมีภายจุดเน้นด้านการผลิตกำลังคนในระดับกลางเพื่อตอบสนองความต้องการแรงงานของระบบอุตสาหกรรมการผลิตการบริหารจัดการการอาชีวศึกษาจึงเป็นการบริหารที่มุ่งเน้นให้นักศึกษาได้มีสัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งเป็นผลผลิตสุดท้าย (Output) ที่สำคัญกว่ากระบวนการศึกษา (Process) ดังนั้นหลักสูตรอาชีวศึกษาเน้นที่เป็นกระบวนการ คือ เน้นประสบการณ์และกิจกรรมภายในสถานศึกษาและผลิตผลและมีการพัฒนาให้ครอบคลุมทั้งความรู้ ทักษะ เจตคติ และค่านิยม ซึ่งจะช่วยให้ นักศึกษามีความสามารถในการทำงานผสมผสานกันเพื่อให้ประยุกต์ทำงานได้จริง (อนันต์งามสะอาด, 2553)

วิทยาลัยเกษตรกรรมและเทคโนโลยี เดิมชื่อว่า วิทยาลัยเกษตรกรรม เป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษาเกี่ยวกับเกษตรกรรมของประเทศไทย จัดตั้งขึ้นภายใต้วัตถุประสงค์เพื่อสร้างนักเกษตรกรรมที่มีความรู้ ความสามารถและทักษะด้านทักษะวิชาชีพเกษตรการจัดการเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีการจัดการเรียนการสอนแยกเป็นประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาพืชศาสตร์ สาขาวิชาสัตวศาสตร์ สาขาวิชาอุตสาหกรรมเกษตรและสาขาวิชาช่างกลเกษตร เพื่อปลูกฝังให้ผู้เรียนมีทักษะและความชำนาญในด้านวิชาชีพเกษตรพร้อมออกไปเป็นนักเกษตรกรรมที่มีความรู้และความชำนาญตามที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมา ในการจัดการเรียนการสอนจะจัดการเรียนการสอนตามสาขางานที่เรียนและเมื่อสำเร็จการศึกษาจะได้รับวุฒิกศศึกษาตามสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา โดยวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีทุกแห่ง จะเป็นสมาชิกองค์การเกษตรกรในอนาคตแห่งประเทศไทย ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และองค์การเกษตรกรในอนาคตแห่งประเทศไทย ได้รับพระกรุณาจากองค์อุปถัมภ์ทรงเป็นขวัญและกำลังใจให้นักศึกษาวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในวิชาชีพเกษตรกรรมและสืบทอดพระดำริด้านการเกษตรขององค์อุปถัมภ์ตลอดไป

ปัจจุบันมีวิทยาลัยด้านการเกษตรและเทคโนโลยีที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 46 แห่ง แบ่งวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีออกเป็น 4 ภาค คือ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสังกัดภาคเหนือ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสังกัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสังกัดภาคกลาง และวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสังกัดภาคใต้ โดยวิทยาลัย

เกษตรและเทคโนโลยีภาคเหนือประกอบด้วย 11 วิทยาลัยดังนี้ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี กำแพงเพชรวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี เชียงรายวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี เชียงใหม่วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี ตากวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี นครสวรรค์วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี เพชรบูรณ์วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีแพร่วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี ลำพูนวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี สุโขทัย ในแต่ละวิทยาลัยมีนักศึกษาสนใจที่จะเข้าเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาสัตวศาสตร์ เพิ่มขึ้นแสดงให้เห็นว่า มีนักศึกษาสนใจเข้าเรียนสาขาวิชาสัตวศาสตร์ เพิ่มขึ้นทุกปี และผลการประเมินคุณภาพภายในตามมาตรฐานอาชีวศึกษา พบว่าตัวบ่งชี้ที่ 1 ผู้สำเร็จการศึกษาได้ทำงานหรือประกอบอาชีพอิสระในสาขางานที่เกี่ยวข้องภายใน 1 ปีในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาสัตวศาสตร์ ผ่านอยู่ในระดับ ดีมาก

ในการจัดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาสัตวศาสตร์ ได้ใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาสัตวศาสตร์ มาตั้งแต่ ปีพ.ศ. 2546 ซึ่งจนถึงปัจจุบันปีพ.ศ. 2555 เป็นระยะเวลากว่า 9 ปี ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี ลำพูน จึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาสัตวศาสตร์ ว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ปัญหาและข้อเสนอแนะในการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาสัตวศาสตร์ ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือว่าควรจะได้รับการพัฒนาด้านใดอีก นอกจากนี้ในด้านคุณภาพของผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาตามที่ปรากฏเป็นหลักฐานชัดเจนจากข้อมูลเบื้องต้นดังกล่าว ซึ่งหากได้มีการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารและปัญหาที่เกิดขึ้นจากการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาสัตวศาสตร์ จะทำให้การบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาสัตวศาสตร์ มีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาสัตวศาสตร์ ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีภาคเหนือ ส่งผลให้เกิดความยั่งยืนและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วได้เป็นอย่างดี อีกทั้งนักศึกษาที่จบจากหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาสัตวศาสตร์ จะเป็นบุคคลที่สามารถเตรียมพร้อมและก้าวทันต่อการและมีความรู้และทักษะ รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นเพียงพอต่อการประกอบอาชีพเตรียมเข้าสู่โลกของอาชีพต่อไป

2. ประเด็นปัญหาการวิจัย

2.1 การบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาสัตวศาสตร์ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือ มีปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารหลักสูตรอย่างไร

2.2 การบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาสัตวศาสตร์ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือมีปัญหาอะไรบ้าง

2.3 การบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาสัตวศาสตร์ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือควรมีข้อเสนอแนะอะไรบ้าง

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.1 เพื่อศึกษาสภาพการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาสัตวศาสตร์ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือ

3.2 เพื่อศึกษาปัญหาของการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาสัตวศาสตร์ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือ

3.3 เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะในการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาสัตวศาสตร์ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือ

4. ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาสัตวศาสตร์ ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือ เพื่อให้การวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

4.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างดังนี้

4.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 136 คน จำแนกได้ดังนี้

1) ผู้บริหารในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีภาคเหนือ ซึ่งประกอบด้วย ผู้อำนวยการ จำนวน 11 คนและรองผู้อำนวยการ จำนวน 44 คน รวมผู้บริหารทั้งสิ้น 55 คน

2) ครูผู้สอนสาขาวิชาสัตวศาสตร์ ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี

ภาคเหนือ จำนวน 81คน

4.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย มีทั้งสิ้นจำนวน 115 คน จำแนกได้ดังนี้

1) ผู้บริหารในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีภาคเหนือ จำนวน 55 คน

กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970.) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 48 คน

2) ครูผู้สอนสาขาวิชาสัตวศาสตร์ ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี

ภาคเหนือ จำนวน 81 คนโดยใช้ตารางของเครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970.) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 67 คน

กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาสัตวศาสตร์ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือว่า การบริหารหลักสูตรเป็นการวางแผนการจัดการและเตรียมการ การใช้หลักสูตร ตลอดจนในการวางแผนการใช้หลักสูตร การจัดครูเข้าสอน การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก การฝึกงาน การนิเทศและพัฒนาครูผู้สอนและการประเมินผลการเรียนการสอนของหลักสูตร โดยนำแนวคิดของปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ 2546, อโนทยา เรืองศรี 2546, รุจิร ภู่อาระ 2545, วัชริน บูรณสิงห์ 2544, สุธรรม เชนกรินทร์ 2544, กฤษดา ตามสีวัน 2543, พุฒย์ชัย ยาวีราช 2542, วีรพันธ์ สิทธิพงษ์ 2540 นำมาบูรณาการร่วมกันโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการบริหารหลักสูตร ปัญหาของการบริหารหลักสูตรและเพื่อพัฒนาข้อเสนอแนะในการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาสัตวศาสตร์ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือ ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดดังนี้

- 1) การวางแผนการใช้หลักสูตร
- 2) การจัดครูเข้าสอน
- 3) การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก
- 4) การฝึกงาน
- 5) การนิเทศและการพัฒนาครูผู้สอน
- 6) การประเมินผลการเรียนการสอน

5. กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาจากการศึกษาของปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ 2546, อโนทยา เรืองศรี 2546, รุจิร ภู่อาระ 2545, วัชร บวรณสิงห์ 2544, สุธรรม เคนครินทร์ 2544, กฤษดา ตามสีวัน 2543, พุฒย์ชัย ยาวีราช 2542, วีรพันธ์ สิทธิพงษ์ 2540 โดยนำมาบูรณาการร่วมกัน และสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สัมมนา การฝึกงานและการดูงาน การศึกษาต่อฯลฯ รวมทั้งสนับสนุนให้ครูผู้สอน ได้ทำการค้นคว้าวิจัย เพื่อนำไปใช้ในการสอนของครู-อาจารย์ให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

6.1.6 การประเมินผลการเรียนการสอน หมายถึง การวัดผลผลความก้าวหน้าของนักศึกษาต่อจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ได้แก่ การจัดทำโครงสร้างของเครื่องมือวัดผลโดยการกำหนดแนวปฏิบัติในการวัดผล การกำหนดเกณฑ์และระยะเวลา การส่งเสริมครู-อาจารย์ผู้สอนให้มีความสามารถในการวัดผล การนำผลที่ได้จากงานวิเคราะห์ ไปปรับปรุงการเรียนการสอน การติดตามผลนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา

6.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หมายถึง หลักสูตรที่มุ่งเน้น ผลิตและพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญงานเฉพาะสาขาอาชีพ สอดคล้องตลาดแรงงาน สภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมสามารถเป็นหัวหน้างานหรือผู้ประกอบการได้ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีสมรรถนะในการประกอบวิชาชีพ มีความรู้เต็มภูมิ ปฏิบัติได้จริงและเข้าใจชีวิต และเป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการวิชาชีพมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนวิชาชีพ สามารถถ่ายโอนประสบการณ์การเรียนรู้จากสถานประกอบการ และสามารถสะสมการเรียนรู้และประสบการณ์ได้

6.3 ประเภทวิชาเกษตรกรรม หมายถึง ประเภทวิชาหนึ่งในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่มีการจัดการศึกษาเล่าเรียนและฝึกฝน ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ที่ดินในการเพาะปลูกพืชต่างๆ รวมถึงการเลี้ยงสัตว์ การประมง และป่าไม้

6.4 สาขาวิชาสัตวศาสตร์ หมายถึง สาขาที่เรียนเกี่ยวกับเข้าใจหลักการและกระบวนการทางด้านการจัดการผลิตสัตว์วางแผนเตรียมการจัดการผลิตสัตว์เชิงธุรกิจตามหลักการและกระบวนการ ดำเนินการ บริหารจัดการ ประเมินผลและแก้ไขปัญหาในงานผลิตสัตว์ตามหลักการและกระบวนการในลักษณะครบวงจรเชิงธุรกิจ จัดการผลผลิตและการตลาดในงานผลิตและเลี้ยงดูสัตว์ตามหลักการและกระบวนการ เลือกใช้ประยุกต์ใช้ปัจจัยและเทคนิควิธีการในการจัดการผลิตสัตว์ตามมาตรฐานฟาร์ม โดยตระหนักถึงความปลอดภัยและผลกระทบต่อสังคมและสภาพแวดล้อมและสามารถแบ่งย่อยเป็นสาขางานต่างๆเช่น สาขางานอาหารสัตว์ สาขางานการจัดการผลิตสัตว์

6.5 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือ หมายถึงวิทยาลัยอาชีวศึกษาเกี่ยวกับเกษตรกรรมของ ภาคเหนือจัดตั้งขึ้นภายใต้วัตถุประสงค์เพื่อสร้างนักเกษตรกรรมที่มีความรู้ความสามารถและทักษะด้านทักษะวิชาชีพเกษตร วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีภาคเหนือประกอบด้วย11 วิทยาลัย ดังนี้วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกำแพงเพชรวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงรายวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีตาก

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีนครสวรรค์วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีพะเยาวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีพิจิตรวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเพชรบูรณ์วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีแพร่วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีลำพูนและวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสุโขทัย

6.6 ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการที่รับผิดชอบการบริหารสถานศึกษาในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีภาคเหนือ 11 แห่งในปีการศึกษา 2555

6.7 ครูผู้สอน หมายถึง บุคลากรที่ทำการสอนในรายวิชาต่างๆตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาสัตวศาสตร์ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีภาคเหนือ หลักสูตรพุทธศักราช 2546 ที่ปฏิบัติการสอนในปีการศึกษา 2555

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ทราบถึงสภาพการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาเกษตรกรรมสาขาวิชาสัตวศาสตร์ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือ

7.2 เป็นแนวทางในการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาสัตวศาสตร์ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีภาคเหนือ ในอนาคต

7.3 นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาสัตวศาสตร์ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในภาคเหนือ มีความรู้ตามสมรรถนะวิชาชีพเกษตร และสามารถพัฒนาฝีมือแรงงานด้านการเกษตรเพื่อแข่งขันในการเปิดเสรีแรงงานในกลุ่มประชาคมอาเซียนในอนาคต